

slušnou zákonitou provisi 2% z nezkrácené ceny tržové, což nám již přijetím a použitím této nabídky stvrzujete«. Žalovaní koupili pak velkostatek L. sprostředkováním jiné osoby. Žaloba o zaplacení sprostředkovatelské provise byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Dovolatelka, provádějíc dovolací důvody podle § 503 čis. 2 a 4 c. ř. s. společně, praví, že mají podklad v tom, že odvolací soud nepřikládá pro závazek žalovaných ku placení provise závazného významu ujednání ze dne 4. března 1930, zejména předání nabídky a dopisu. Tím však neprovádí první, nýbrž jakž i ostatními vývody druhý dovolací důvod. Názor její, že požadavek příčinné souvislosti mezi sprostředkovatelovou činností a uskutečněním zamýšleného výsledku platí jen, když nebylo v té příčině nic jiného ujednáno, jest sice správný (srovnej rozhodnutí čis. 8099 sb. n. s.), avšak výkladu, který dovolatelka činí z posledního odstavce písemné nabídky ze 4. března 1930, nelze přisvědčiti. Dovolatelka vyvozuje z něho, že bylo ujednáno, že provise jest splatná v případě koupě, ať k ní dojde jejím přičiněním nebo bez něho. Nehledíc k tomu, že by výklad takový odporoval zásadě poctivosti a věrnosti v právním jednání (§ 914 obč. zák.), an požadavek ten plyne z právní povahy sprostředkovatelské smlouvy a dovolatelka ani netvrdí, že byl při ústním jednání mezi stranami tento podstatný zákonný předpoklad pro nárok na odměnu vyloučen, svědčí proti němu další údaj v onom odstavci »což nám již přijetím a použitím této nabídky stvrzujete«. To zdá se vyciřovati i dovolatelka sama, vynechávajíc ve svých vývodech slova »a použitím«, na něž poukázali žalovaní již v odvolacím sdělení. Že žalovaní přijali nabídku jsouce si vědomi povinnosti, pro ně z ní vyplývající, výslovně nebo mlčky, jest pro výklad smlouvy nerozhodným. Názor dovolatelky, že přivedla možnost koupě první k platnosti, je bez významu, poněvadž rozhodným bylo uskutečnění zamýšlené smlouvy. Ježto se to podle skutkového zjištění nižších soudů nestalo na základě nabídky žalující firmy, právem nižší soudy nárok na odměnu jí odepřely.

Čís. 12026.

Předpis § 185 c. ř. s. nebyl porušen tím, že soud, ač zjistil, že žalovaný jest úplně hluchý, těžko chápavý, a že soudce sám se s ním nemohl domluvit, ústní jednání neodročil a žalovaného nevyzval, by si opatřil zmocněnce, po případě advokáta, dostavil-li se žalovaný se svým zástupcem, jenž také podepsal protokol o ústním jednání.

Povinnost soudu, starati se o úplné probrání věci, nesahá tak daleko, by musil upozorňovati strany, co by mohly a měly přednésti k odůvodnění svých nároků nebo námitek, naopak jest povinností strany, by uvedla vše, co její nároky nebo námítky opodstatňuje nebo podporuje.

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

důvodech:

Zmatečnost podle § 477 čís. 5, pokud se týče čís. 4 c. ř. s., opodstatňující prvý dovolací důvod § 503 čís. 1 c. ř. s., spatřuje dovolání v tom, že soud první stolice porušil předpis § 185 c. ř. s. tím, že ač zjistil, že žalovaný jest úplně hluchý, těžko chápavý a že soudce sám nemohl se s ním domluvit, ústní jednání neodročil a žalovaného nevyzval, aby si opatřil zmocněnce, po případě advokáta. Tohoto opatření nebylo však v souzeném případě zapotřebí, neboť žalovaný dostavil se podle zápisu protokolu k ústnímu jednání s Čeněkem Š-em, jako se svým zástupcem, poněvadž, jak jest v protokole dále uvedeno, »žalovaný je hluchý a není možno se s ním srozuměti«. Čeněk Š. podepsal také protokol o ústním jednání. Nebylo tu tedy vůbec předpokladů § 185 c. ř. s. pro odročení ústního jednání, a nemůže proti býti řeč ani o zmatečnosti podle § 477 čís. 4 nebo 5 c. ř. s., ani o vadnosti řízení, již dovolání z této příčiny rovněž uplatňuje.

Pokud dovolání spatřuje vadnost odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) v tom, že odvolací soud prostě převzal skutková zjištění prvního soudu, nepostarav se podle § 182 c. ř. s. o vysvětlení žalovaného k jeho dopisu ze dne 4. prosince 1931 a k jeho ostatním námitkám, prezírá jednak, že žalovaný v odvolání to vůbec nevytýkal jako vadu řízení první stolice, jednak, že povinnost soudu, starati se o úplné probrání věci (§§ 180, 182 c. ř. s.) nesahá tak daleko, by musil upozorňovati strany, co by mohly a měly přednésti k odůvodnění svých nároků nebo námitek, a že jest naopak povinností strany, by uvedla vše, co její nároky nebo námítka opodstatňuje nebo podporuje.

Čís. 12027.

Projev státu zastoupeného státním úřadem statistickým, jímž má býti uzavřena sprostředkovatelská smlouva k obstarání místností pro státní úřad statistický, může se státi jen písemně.

Zmocnění uzavřítí smlouvu nájemní neobsahuje v sobě i zmocnění uzavřítí smlouvu sprostředkovatelskou s ní související. Lhostejno, zda se zmocnění týkalo nájmu určitých místností, či jen místností vhodných.

(Rozh. ze dne 22. října 1932, Rv I 1348/32.)

Žalobce sprostředkoval pro Státní statistický úřad pronájem místností za ročních 1,115.000 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se jako koncesovaný sprostředkovatel na československém státu zaplacení provise 309.825 Kč. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto